

पणायः-पाणः, पिपणायिषः-पिपणिषः, पम्पणः ;
 पणायितुम्-पणितुम्, पणाययितुम्-पाणयितुम्, पिपणायिषितुम्-पिपणि-
 षितुम्, पम्पणितुम् ;
 पणाय-^१पणितिः, पणायना-पाणना, पिपणायिषा-पिपणिषा, पम्पणा ;
 पणायनम्-पणनम्, पणायनम्-पाणनम्, पिपणायिषणम्-पिपणिषणम्, पम्पणनम् ;
 पणायित्वा-पणित्वा, पणाययित्वा-पाणयित्वा, पिपणायिषित्वा-पिपणिषित्वा,
 पम्पणित्वा ;
 प्रपणाय्य-प्रपण्य, प्रपणाय्य-प्रपाण्य, प्रपिपणायिष्य-प्रपिपणिष्य, प्रपम्पण्य ;
 पणायम् २-पाणम् २, } पणायम् २-पाणम् २, }
 पणायित्वा २-पणित्वा २, } पणाययित्वा २-पाणयित्वा २, }
 पिपणायिषम् २-पिपणिषम् २, } पम्पणम् २ ; }
 पिपणायिषित्वा २-पिपणिषित्वा २, } पम्पणित्वा २ ; }
^२पाणिः, ^३वणिक्, ^४विपणिः.

(967) “पत गतौ वा” (X-चुरादिः-1862. सक. सेट्. उभ.) अदन्तः ।

‘—गत्यर्थे पतयेत् पतेत् ॥’ (श्लो. 95) इति देवः ।

^५पतकः-तिका, पिपातयिषकः-षिका, पिपतयिषकः-षिका, पतकः-तिका,
^६पिपतिषकः-षिका, पापतकः-तिका ; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि

1. ‘तितुत्रेष्वग्रहादीनाम्—’ (वा. 7-2-9) इति पर्युदासात् इडत्र भवति । आय-प्रत्ययपक्षे तु प्रत्ययान्तत्वादकारप्रत्ययः ।
2. ‘अशिपणाय्यो रुड्लुकौ च’ [द. उ. 1-61] इत्यनेन इणप्रत्ययः, आयप्रत्ययस्य लुक च भवति । पाणिः=हस्तः ।
3. ‘पणे रिज्यादेश्च वः’ (द. उ. 4-8) इत्यनेन इजिप्रत्यये धात्वादेश्च वकारादेश्च रूपम् । वणिक्=आपणिकः ।
4. ‘इत्’ [द. उ. 1-46] इतीन्प्रत्यये रूपम् । विपणिः=पण्यवीथिका ।
5. ‘पत गतौ वा’ इत्यत्र विकल्पद्योतकः वाकारः अदन्तपाठविकल्पार्थः इति मते अदन्तत्वाभावे निचि उपधावृद्धौ एवं रूपम् ।
6. ‘पत गतौ वा’ इति वाकारः निज्विकल्पार्थ इति मते निजभावपक्षे शुद्धात् सनि एवं रूपम्, एवं यङन्तस्याप्युपपत्तिः द्रष्टव्या ।